

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. A/2013/0156 van 16 april 2013
in de zaak 1112/0768/A/4/0689

In zake:

de bvba [REDACTED]

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Yves LOIX
kantoor houdende te 2018 Antwerpen, Mechelsesteenweg 27
waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **ANTWERPEN**

verwerende partij

*Tussenkomen
partijen:*

1. de heer [REDACTED]
2. mevrouw [REDACTED],
beiden wonende te [REDACTED]

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 12 juli 2012, strekt tot de vernietiging van de beslissing van de deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 15 maart 2012.

De deputatie heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kapellen van 11 januari 2010, niet ingewilligd.

De deputatie heeft aan de verzoekende partij een stedenbouwkundige vergunning gedeeltelijk verleend voor het wijzigen van de toegangsweg tot de achterliggende garages onder de voorwaarden gesteld in de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van 11 januari 2010.

De bestreden beslissing heeft betrekking op de percelen gelegen te [REDACTED] en met als kadastrale omschrijving [REDACTED].

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft geen antwoordnota ingediend maar heeft wel een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een toelichtende nota ingediend. De tussenkomende partijen hebben een schriftelijke uiteenzetting ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare zitting van 19 december 2012, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Nathalie DE CLERCQ heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Joris GEENS die loco advocaat Yves LOIX verschijnt voor de verzoekende partij en de heer [REDACTED] die in persoon verschijnt voor de tussenkomende partijen, zijn gehoord.

De verwerende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, is niet ter zitting verschenen. Gelet op artikel 4.8.24 VCRO verhindert de afwezigheid van partijen de geldigheid van de zitting, en dus van de behandeling van de zaak, echter niet.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009, zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de VCRO hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. TUSSENKOMST

De heer [REDACTED] en mevrouw [REDACTED] verzoeken met aangetekende brieven van 16 augustus 2012 en 31 augustus 2012 om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de vierde kamer heeft met een beschikking van 27 september 2012 de tussenkomende partijen voorlopig toegelaten om in de debatten tussen te komen. De tussenkomende partijen werden verzocht om het verschuldigde rolrecht te betalen.

Enkel de eerste tussenkomende partij heeft het verschuldigde rolrecht betaald. Het verzoek tot tussenkomst van de tweede tussenkomende partij is onontvankelijk.

IV. FEITEN

1.

Op 21 oktober 2009 (datum van het ontvangstbewijs) dient de verzoekende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kapellen een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor het *“wijzigen van de toegangsweg tot de achterliggende garages (ifv erfdienstbaarheid naar de achterliggende weidegronden)”*.

De percelen zijn volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 3 oktober 1979 vastgestelde gewestplan ‘Antwerpen’, deels gelegen in woongebied met landelijk karakter en deels in woonuitbreidingsgebied.

De percelen zijn niet gelegen binnen een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

De milieudienst van de gemeente Kapellen brengt op 26 november 2009 een voorwaardelijk gunstig advies uit.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kapellen verleent op 11 januari 2010 een stedenbouwkundige vergunning aan de verzoekende partij voor het aanleggen van straatkolken en een opvangput en weigert een stedenbouwkundige vergunning voor het verplaatsen van de toegangsweg tot de achterliggende garages en het aanleggen van 5 autostaanplaatsen in grasdallen en overweegt hierbij het volgende:

“ ...

toetsing aan de goede ruimtelijke ordening

De aanvraag past in de omgeving maar vormt hinder naar de aanpalenden. In de vorige stedenbouwkundige vergunning van 2006 werd de toegangsweg op minstens 6,58m van de rechter perceelsgrens ingeplant. Er werd tussen de toegangsweg en de woning [REDACTED], een groenaanplant voorzien met streekeigen gewassen, als buffer. De aanvraag voorziet de toegangsweg op de bestaande servitudewegenis naar de achterliggende gronden. Deze is tot op de rechter perceelgrens gelegen. In de vorige stedenbouwkundige vergunningen werd deze erfdienstbaarheid niet aangegeven, terwijl dit verplicht is. De inplanting van deze toegangsweg is niet ideaal daar alle voertuigen, de woning [REDACTED], passeren. Het is bijgevolg wenselijk om de servitudewegenis te verplaatsen naar de toegangsweg vergund in 2006, zodat er maar één toegang is.

De 5 bijkomende autostaanplaatsen in grasdals zijn niet toegelaten daar de percelen reeds zeer sterk verhard en bebouwd zijn en deze gelegen zijn in de bouwvrije zijtuinstroken van 3 m.

Het advies van de milieudienst stelt eveneens dat er bij voorkeur slechts één toegangsweg wordt voorzien, te midden van de groenzone, zodat er langs weerszijden een groen bufferstrook kan worden aangelegd.

De aanvraag is niet verenigbaar met de goede plaatselijke ordening.

...”

Tegen deze beslissing tekent de verzoekende partij op 12 februari 2010 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

Na de hoorzitting van 30 maart 2010, beslist de verwerende partij op 1 april 2010 om het beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te verlenen onder voorwaarden voor wat betreft de straatkolken en opvangput, en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren voor wat betreft het verplaatsen van de toegangsweg en de 5 autostaanplaatsen.

De verzoekende partij tekent tegen dit besluit beroep aan bij de Raad. Op 14 december 2011 vernietigt de Raad (arrest nr. A/2011/0201) het besluit van de verwerende partij van 1 april 2010.

2.

Het dossier wordt door de verwerende partij hernomen met een verslag van de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar, die in zijn nieuw verslag adviseert de stedenbouwkundige vergunning te verlenen overeenkomstig de voorwaarden gesteld in het collegebesluit, op grond van de volgende beoordeling:

“ ...

In zitting van 1 april 2010 behandelde de deputatie het voorliggend beroep dat het wijzigen van een toegangsweg naar de achterliggende garages als voorwerp heeft.

In het verslag van de PSA werd voorgesteld om het beroep in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te verlenen evenwel met schrapping van de 5 bijkomende garages. De motivering hiervoor was, dat een dubbelgebruik van de aanpalende bestaande servitude een meerwaarde betekende en kon gezien worden als zuinig ruimtegebruik.

De deputatie willigde het beroep echter niet in: de servitude naar het achterliggende garages mocht dus niet verplaatst worden tot tegen de rechterperceelsgrens. Noch werd vergunning afgeleverd voor 5 bijkomende parkeerplaatsen.

De aanvrager van de vergunning stelde beroep in bij de Raad voor Vergunningsbetwistingen.

Op 14 december 2011 vernietigde de Raad de beslissing van de deputatie omwille van het niet opnemen van de bepalingen van het verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar in het besluit.

De provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar was van oordeel dat het samenleggen van beide toegangswegen een meerwaarde zou kunnen betekenen. De deputatie is echter van oordeel dat het samenvoegen van beide toegangswegen weliswaar een principe is van zuinig ruimtegebruik maar dat hinder naar de rechteraanpalende buur hierdoor abnormaal wordt verstoord, doordat de passerende auto's tot vlak tegen de aanpalende woning zullen komen. Bovendien maken hinderaspecten deel uit van de beoordelingsgronden die in het VCRO zijn opgenomen (artikel 4.3.1§2). het afwentelen van de bijkomende hinder, die als gevolg van de toenemende mobiliteit zal plaatsvinden, op het aanpalende perceel getuigt niet van goed nabuurschap en is niet aanvaardbaar. Deze dient op eigen perceel te worden voorzien.

Voorgesteld wordt dan ook het originele standpunt te behouden en het besluit uit te breiden met bovengenoemde motivering.

“ ...”

De verwerende partij beslist op 15 maart 2012 om het beroep niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te verlenen overeenkomstig de voorwaarden gesteld in de beslissing van het college van burgemeester en schepenen. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

De bestaande servitudeweg naar de achterliggende weidegronden, gelegen tot op de rechter perceelsgrens werd op de plannen van eerdere aanvragen niet aangegeven, wat nochtans verplicht is.

De aanvraag omvat het op elkaar voorzien van de toegangsweg naar de achterliggende garages en de servitudeweg naar de achterliggende weidegronden. De toegangsweg wordt verplaatst naar de servitudeweg.

De provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar was van oordeel dat het samenleggen van beide toegangswegen een meerwaarde zou kunnen betekenen. De deputatie is echter

van oordeel dat het samenvoegen van beide toegangswegen weliswaar een principe is van zuinig ruimtegebruik maar dat hinder naar de rechteraanpalende buur hierdoor abnormaal wordt verstoord, doordat de passerende auto's tot vlak tegen de aanpalende woning zullen komen. Bovendien maken hinderaspecten deel uit van de beoordelingsgronden die in het VCRO zijn opgenomen (artikel 4.3.1§2). Het afwentelen van de bijkomende hinder, die als gevolg van de toenemende mobiliteit zal plaatsvinden, op het aanpalende perceel getuigt niet van goed nabuurschap en is niet aanvaardbaar. Deze dient op eigen perceel te worden voorzien.

Er zijn reeds 24 parkeerplaatsen aanwezig. Dit is ruim voldoende voor 12 woningen. Het voorzien van bijkomende verharding is aldus niet noodzakelijk en ook niet wenselijk, gezien de reeds bestaande aanzienlijke verharding.

De aanleg van de straatkolken en opvangput voor de opvang en afvoer van het hemelwater kan aanvaard worden onder de voorwaarden gesteld in het advies van de milieudienst.

De deputatie treedt het standpunt van de gemeente bij en is van oordeel dat de servitudewegenis dient te worden verplaatst naar de toegangsweg, zoals vergund op 21 augustus 2006. Hiervoor dienen burgerrechtelijk de nodige stappen te worden ondernomen.

...

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

De bestreden beslissing werd op 30 mei 2012 betekend aan de verzoekende partij. Het verzoekschrift tot vernietiging, ingesteld met een aangetekende brief van 12 juli 2012, is tijdig.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang en de hoedanigheid van de verzoekende partij

De verzoekende partij is de aanvrager van de vergunning. De verzoekende partij is derhalve een belanghebbende in de zin van artikel 4.8.16, §1, eerste lid VCRO.

De verzoekende partij heeft aan de Raad een afschrift haar actueel geldende statuten bezorgd en het bewijs dat het daartoe bevoegde orgaan tijdig heeft beslist om in rechte op te treden.

De verzoekende partij beschikt over het vereiste belang en over de juiste hoedanigheid.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

In dit middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 4.3.1, §1 lid 1, b) en 4.3.1, §2, 1° VCRO, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdende de formele motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij zet uiteen:

“ ...

Doordat artikel 4.3.1, §1 lid 1 b VCRO voorschrijft dat geen vergunning mag verleend worden in strijd met de goede ruimtelijke ordening;

Doordat een afweging inzake goede ruimtelijke ordening conform artikel 4.3.1 §2,1° VCRO inhoudt dat een vergunning wordt beoordeeld naar de schaal, het ruimtegebruik, functionele inpasbaarheid, visueel-vormelijke elementen, hinderaspecten, ...;

Terwijl de bestreden vergunningsweigering geen afdoende motivering bevat aangaande de goede ruimtelijke ordening en meer nog zelfs behept is met een tegenstrijdige motivering;

Terwijl door zonder afdoende motivering de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt daar verzoekende partij in een impasse belandt;

Terwijl de afgeleverde vergunning kennelijk onredelijk is, nu hierdoor de goede ruimtelijke ordening op kennelijke wijze wordt geschonden;

Verwerende partij stelt in het bestreden besluit dat de verplaatsing van de toegangsweg naar de servitude tot gevolg heeft dat er ‘veel passage van voertuigen zal zijn vlak naast de woning nr. 78.’ Hieruit blijkt dus dat de enige motivering in het bestreden besluit gekoppeld is aan een vermeende schending van de goede ruimtelijke ordening, die enkel zou voortvloeien uit vermeende hinder.

*Vooreerst dient vastgesteld te worden dat er in het bestreden besluit **geen bewijs** geleverd wordt van vermeende hinder, laat staan dat hieromtrent onderzoek zou zijn gedaan. Aldus kan besloten worden dat er een feitelijke grondslag ontbreekt om te kunnen stellen dat er bijkomende hinder zou zijn. Daarenboven blijkt uit de feitelijke gegevens dat de servitudeweg reeds jaren gebruikt wordt als toegangsweg tot de achterliggende garages. Tot op heden zijn er omtrent dit gebruik echter nooit bezwaren of klachten geuit geweest. Meer nog, er is een bestaande haag naast de servitudewegenis! Het verleggen van de vergunde wegenis naar de servitudewegenis wordt daarenboven door de Deputatie beschouwd als kwalitatief ruimtegebruik. Indien dit kwalitatief ruimtegebruik dan ter zijde wordt geschoven, moet dit gemotiveerd gebeuren. Er is echter geen enkel concreet bewijs dat het verleggen van een weg met drie meter, een wijziging van de hinder met zich meebrengt.*

Aldus is de motivering sowieso gebrekkig bij gebreke aan feitelijke grondslag.

Meer nog, de vergunningsaanvraag werd door verzoeker net uitgebracht om aan de bestaande problemen en hinder tegemoet te komen. Er kan immers verwezen worden naar de procedure voor de Vrederechter waarbij werd besloten dat de servitudeweg behouden moest blijven op zijn huidige plaats. Hierdoor zou de geplande groenstrook nooit aangelegd kunnen worden.

Het behoud van de servitudeweg werd nagestreefd en de facto werd deze servitudeweg reeds jaren als toegangsweg gebruikt. Aldus kan de vermeende hinder geen draagkrachtig element zijn waarop de motivering gebaseerd is.

Daarenboven wordt verzoeker door de bestreden beslissing en de houding van verwerende partij in een impasse geplaatst. Enerzijds is er een beslissing van de Vrederechter waarbij kwam vast te staan dat de servitudeweg moet behouden blijven en anderzijds is er de houding van de verwerende partij dat de toegangsweg niet mag verschoven worden en dat de groenstrook moet behouden blijven. Dit laatste is echter niet mogelijk daar de aanleg van een groenstrook in strijd is met het gebruik van een servitudeweg. Aldus leidt de houding van verwerende partij tot een impasse voor verzoeker wat een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel uitmaakt.

Ten slotte kan nog ingegaan worden op de visueel vormelijke aspecten. Uit het verslag van de administratie blijkt immers dat de verschuiving van de toegangsweg naar de servitudeweg als een verbetering beschouwd wordt in het licht van de visueel vormelijke aspecten van de goede ruimtelijke ordening. Het bestreden besluit spreekt hier echter niet over doch verwerende partij kan niet ontkennen dat de verschuiving een verbetering zou uitmaken. Ook op dit punt is de motivering van het bestreden besluit gebrekkig.
..."

De tussenkomende partij repliceert:

" ...

De vaststelling van onaanvaardbare hinder volstaat bovendien om de vergunning te weigeren.

...

Niet tegenstaande de raadsman van de Heer [REDACTED] in een arrest van de Raad voor Vergunningsbetwistingen, dat het **niet eens bewezen** is dat(de eigenaar van het pand 78) er **overlast en geluidshinder** van ondervind door het **verleggen van de toegangsweg** naar de bestaande wegenis stellen wij vast en verwijzen wij ;

Dat er op 31.3.2009. al aangetoond werd dat er een oplegger met 40 voet conteener gebruik maakt van de bestaande wegenis.

(stuk 7)

Naar aanleiding van een verzoekschrift door ons ingediend en op zaterdag van 1 september 2009 bij de Vrederechter te Kapellen, om tot een minnelijke schikking te komen betreffende de geluidsoverlast van auto's naast de perceelgrens.

Hieraan weigert de bouwheer [REDACTED] aan mee te werken na gehoord te worden door de Vrederechter

(stuk 8)

Op dd. 19.10.2009. dient de heer [REDACTED] een nieuwe aanvraag voor technisch werken of terreinaanleg bij de gemeente Kapellen in.

Tijdens deze 3 jaar verwijzen wij naar deze hinder en overlast zoals ;

Combinatie truck met oplegger(bekijk op foto van vaststelling) dat dit zeker geen voertuig waarvoor er destijds een **vergunning voor afgeleverd werd.** (lees. 18 garages voor personenwagens, en 6 auto staanplaatsen), waarom deze truck hier gebruik maakt van de bestaande wegen is werd ons duidelijk, brengen en afhalen van goederen van een van de 12 huurwoningen achteraan.

De combinatie oplegger word op een **gegeven moment afgekoppeld en gekeerd** om zo met de hand de draaicirkel achteraan kunnen te nemen.
(stuk 9)

Buitenlandse oplegger met (Nederlandse nummerplaat) een nog zwaardere combinatie word geassisteerd door een bewoner van de huurpanden, **de bestuurder van de truck krijgt de opdracht om alles achteraan af te leveren.**

Vriendelijk word door ons verzocht de motor stil te leggen wegens overlast deze blijft ongeveer 1.5 uur draaiende. (hier word niet op gereageerd)

...

Uit voorgaande bewijsstukken is al gebleken dat onze woonvertrekken **allen gelijkvloers gelegen zijn, slaapkamer living terras** zijn bij het bouwen van onze woning gelegen aan de **achterzijde om lawaaihinder te voorkomen vanuit de straat.**

Net nu door de aanvraag van de toegangsweg te verleggen naar de perceel grens word **nog meer hinder** toegebracht via **de zijkant en de achterkant!**

..."

Beoordeling door de Raad

1.

Uit de gegevens van het dossier blijken de volgende gegevens.

De verzoekende partij bekwam op 21 augustus 2006 een stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van 12 woningen met achterliggende garages. Het bouwplan bij deze vergunning voorzag in een "toegangsweg" naar de achterliggende garages parallel aan de rechterperceelsgrens en op 3 meter afstand ervan. De strook van 3 meter zou een groenstrook worden.

De eerste tussenkomende partij is de rechter buur van het bouwperceel.

Door de partijen wordt niet betwist dat er op het bouwperceel een "bestaande servitudeweg" leidt naar de achterliggende weidegronden. Deze weg is gelegen tot aan de rechterperceelsgrens.

De aanvraag omvat het verplaatsen van de "toegangsweg" op de plaats van de "bestaande servitudeweg", het plaatsen van straatkolken en een opvangput en het aanleggen van vijf bijkomende parkeerplaatsen.

De verwerende partij oordeelt in de bestreden beslissing dat een vergunning kan worden verleend voor het plaatsen van straatkolken en een opvangput, maar niet kan worden verleend voor het verplaatsen van de toegangsweg en het aanleggen van vijf bijkomende parkeerplaatsen.

Het eerste middel betreft een kritiek op het niet verlenen van een vergunning voor het verplaatsen van de “toegangsweg”.

2.

Artikel 4.3.1, §1, eerste lid, 1° VCRO bepaalt:

“ ...

Een vergunning wordt geweigerd:

1° indien het aangevraagde onverenigbaar is met:

a) stedenbouwkundige voorschriften of verkavelingsvoorschriften, voor zover daarvan niet op geldige wijze is afgeweken,

b) een goede ruimtelijke ordening;

...”

Artikel 4.3.1, §2, 1° VCRO luidt onder meer als volgt:

“ ...

§2. De overeenstemming met een goede ruimtelijke ordening wordt beoordeeld met inachtneming van volgende beginselen:

1° het aangevraagde wordt, voor zover noodzakelijk of relevant, beoordeeld aan de hand van aandachtspunten en criteria die betrekking hebben op de functionele inpasbaarheid, de mobiliteitsimpact, de schaal, het ruimtegebruik en de bouwdichtheid, visueel-vormelijke elementen, cultuurhistorische aspecten en het bodemreliëf, en op hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen, in het bijzonder met inachtneming van de doelstellingen van artikel 1.1.4;

...”

Uit deze bepalingen volgt dat het vergunningverlenend bestuursorgaan een stedenbouwkundige vergunning dient te weigeren indien het aangevraagde strijdig is met een goede ruimtelijke ordening en dat die beoordeling dient te geschieden overeenkomstig de beginselen bepaald in artikel 4.3.1, §2, 1° VCRO.

3.

De Raad kan zijn beoordeling van de eisen van de goede ruimtelijke ordening niet in de plaats stellen van die van de bevoegde overheid. In de uitoefening van het hem opgedragen wettigheidscontrole is hij enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid de haar ter zake toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, met name of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

4.

In de bestreden beslissing overweegt de verwerende partij aangaande het verplaatsen van de “toegangsweg” dat de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar van oordeel was dat het “samenleggen van beide toegangswegen” een meerwaarde zou kunnen betekenen. Zij overweegt eveneens dat het samenvoegen van beide toegangswegen weliswaar een principe is van zuinig ruimtegebruik, maar dat hinder naar de rechteraanpalende buur hierdoor abnormaal wordt verstoord doordat de passerende auto's tot vlak tegen de aanpalende woning zullen komen en dat het afwentelen van de bijkomende hinder, die als gevolg van de toenemende mobiliteit zal plaatsvinden, op het aanpalende perceel niet getuigt van goed nabuurschap en niet aanvaardbaar is.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt blijkt uit deze overwegingen duidelijk en op afdoende wijze waarom de verwerende partij van oordeel is dat de “toegangsweg” niet kan verplaatst worden naar het tracé van “bestaande servitudeweg”. De verwerende partij oordeelt dat de toegangsweg verkeer zal genereren, dat dit verkeer zal plaatsvinden tot vlak bij de woning van de rechter buur, hetgeen voor deze abnormale hinder zal veroorzaken.

De argumentatie van de verzoekende partij dat de vrederechter oordeelde de “bestaande servitudeweg” moet behouden blijven en dat deze reeds jaren als “toegangsweg” wordt gebruikt, doet aan de voorgaande vaststelling geen afbreuk.

De verzoekende partij stelt bovendien ten onrechte dat de verwerende partij in de bestreden beslissing “niet spreekt” over de “verbetering” naar goede ruimtelijke ordening door het samenvoegen van de “bestaande servitudeweg” en de “toegangsweg”. Uit de overwegingen in de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat de meerwaarde naar goede ruimtelijke ordening door het samenvoegen van de twee wegen niet opweegt tegen de hinder die een toegangsweg net naast de woning van de rechter buur zou veroorzaken.

5.

De conclusie van het voorgaande is dat de verzoekende partij de schending van de aangehaalde bepalingen en beginselen niet aantoot.

Het middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

In dit middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 4.2.19 VCRO, van artikel 4.2.22 VCRO, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdende de formele motivering van bestuurshandelingen in samenhang gelezen met artikel 144 en 145 van de Grondwet en de bevoegdheidsverdelende regels omtrent burgerlijke rechten.

De verzoekende partij zet uiteen:

“ ...

Artikel 4.2.19 VCRO handelt over de voorwaarden en lasten die gekoppeld kunnen worden aan de vergunning. Voorwaarden moeten o.a. uitgevoerd kunnen worden door enig toedoen van de aanvrager. In onderhavig geval spreekt de Deputatie zich ook uit over een voorwaarde daar zij in het bestreden besluit stelt dat:

“De deputatie treedt het standpunt van de gemeente bij en is van oordeel dat de servitudewegenis dient te worden verplaatst naar de toegangsweg, zoals vergund op 21 augustus 2006”

Dit betreft ontegensprekelijk een voorwaarde. Immers, indien de servitudewegenis verplaatst wordt, komt de aanvraag in aanmerking voor vergunning, zonder de verplaatsing is dit niet het geval. De hierboven aangehaalde voorwaarde noopt ertoe een procedure op te starten voor de Vrederechter die zich over de verlegging moet uitspreken. Deze voorwaarde is dan ook niet te verwezenlijken door enig toedoen van de aanvrager en is bijgevolg strijdig met artikel 4.2.19 VCRO.

Artikel 4.2.22 VCRO stelt in haar eerste paragraaf dat:

“Vergunningen hebben een zakelijk karakter. Zij worden verleend onder voorbehoud van de op het onroerend goed betrokken burgerlijke rechten.”

*Uit de bevoegdheidsverdelende regels, allen gekoppeld aan de artikelen 144 en 145 van de Grondwet blijkt dat de geschillen over de burgerlijke rechten bij uitsluiting tot de bevoegdheid van de **hoven en rechtbanken** behoren.² In het kader van een administratief beroep kan de deputatie zich dan ook niet uitspreken over dergelijke burgerlijke rechten.*

Desalniettemin stelt zij in haar beslissing uitdrukkelijk:

“De deputatie treedt het standpunt van de gemeente bij en is van oordeel dat de servitudewegenis dient te worden verplaatst naar de toegangsweg, zoals vergund op 21 augustus 2006.” (eigen accentuering)

Aldus velt de deputatie een oordeel over de burgerlijke rechten die van toepassing zijn op het betrokken perceel. Hoe kan immers verwerende partij uitdrukkelijk stellen dat de servitudewegenis dient verplaatst te worden. Verwerende partij treedt hiermee haar bevoegdheid te buiten daar enkel de gewone hoven en rechtbanken kunnen oordelen over burgerlijke rechten.

...

Beoordeling door de Raad

1.

In de bestreden beslissing wordt het verplaatsen van de bestaande servitudeweg naar de toegangsweg niet als voorwaarde opgelegd.

Voor zover in het middel de schending wordt aangevoerd van artikel 4.2.19 VCRO, mist het feitelijke grondslag.

2.

Onder de bespreking van het eerste middel werd vastgesteld dat de verwerende partij in de bestreden beslissing over het aangevraagde oordeelt dat een vergunning kan worden verleend voor het plaatsen van straatkolken en een opvangput, maar niet kan worden verleend voor het verplaatsen van de toegangsweg en het aanleggen van vijf bijkomende parkeerplaatsen.

De verzoekende partij verwijst naar de passus in de bestreden beslissing waarin de deputatie zich aansluit bij het standpunt van de gemeente dat de “bestaande servitudeweg” dient te worden verplaatst naar de “toegangsweg”.

In de bestreden beslissing stelt de verwerende partij ter zake:

“ ...

De deputatie treedt het standpunt van de gemeente bij en is van oordeel dat de servitudewegenis dient te worden verplaatst naar de toegangsweg, zoals vergund op 21 augustus 2006. Hiervoor dienen burgerrechtelijk de nodige stappen te worden ondernomen.

... ”

Nog los van de vraag of deze passus kan beschouwd worden als een weigeringsmotief voor de aanvraag tot het verplaatsen van “toegangsweg”, dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij verwijst naar “de nodige stappen” die “burgerechtelijk” dienen genomen te worden voor het verplaatsen van de “bestaande servitudeweg”. Daaruit blijkt duidelijk dat de verwerende partij geen beslissing neemt, noch van oordeel is dat ze die kan nemen, met betrekking tot het verplaatsen van de servitudeweg.

3.

Het middel is ongegrond.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het verzoek tot tussenkomst van mevrouw ████████ is onontvankelijk.
2. Het beroep is ontvankelijk maar ongegrond.
3. De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.
4. De kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro, komen ten laste van de eerste tussenkomende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare zitting op 16 april 2013, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, vierde kamer, samengesteld uit:

Nathalie DE CLERCQ, voorzitter van de vierde kamer,

met bijstand van

Heidi HUANG, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de vierde kamer,

Heidi HUANG

Nathalie DE CLERCQ